

Балада про рідний край

Анатолій Клименко

Було це в дивні роки, у ті казкові дні,
Коли густі тумани наснилися мені.
Чи то вони наснились, чи й справді так було,
Коли у нашім краї було одне Добро.
Цвіли навкруг дерева, текла жива ріка,
А в річці тій глибокій була жива вода.
Достатньо добре вмитись, поплавати у ній, —
І вдесятеро Сили достане вам мерщій.

У тім краю чудовім, що зветься мабуть рай,
Жили чудові люди і ріс красивий гай.
Там звірі, птахи, люди, і квіти, і ріка
Жили завжди у дружбі, — історія така.
Жили, бо розуміли - у дружбі треба жить.
І, щоб тебе любили, — сам маєш полюбить.

Ми всі з одного тіла, з одної всі землі.
Ми в просторі і часі немов на кораблі.
Проходять дні за днями, пливем у синю даль.
Ми знаєм, що нам треба, нічого нам не жаль.

На цій землі, у цьому краю,
У цьому дивнім тихім гаю,
Жив дивний звір, — старий Олень,
Він правив краєм день у день.

Тут кожен знав, що має він робити,
Як діяти й куди йому ходити.
Робота повсякчас велась повсюдно,
Бувало в деяких місцях доволі людно.
На все живе турбота тут лилася,
І доля кожного на славу тут вдалася.

Тут скривджених і битих не було.
А люду й звірів тут немало вже жило.
Дерева, люди, звірі, квіти
Хотіли радісно тут жити.

Тут кожен кожного старався розуміти, —
Допомогти, нагодувати і обігріти.

Роботи навкруги велось багато,
Робилася вона всіма вельми завзято.
Були городи і садки,
В будинках прялися нитки.
Були дороги, парки, сквери,
Складні проекти розробляли інженери.
А час ішов вперед і, як завжди буває,
Усе незмінним він ніколи не лишає.
І так вже трапилось і разу все цього,
Що зачепило всіх, і не було того,
Кого б це лихо якось там минуло,
Пройшло тихенько повз або когось забуло.

Прийшла у дивний край біда, а радше мабуть Зло.
І все раптово шкереберть пішло.
По небу розійшлися сірі хмари,
Вони до всього раптом прилипали
Рослини швидко вянули й страждали,
Тварини й люди гіршого не знали.

Тривало це не день, не два.
В казковім краю трапились біда, —
Чарівна річка стала висихати,
Метелики й дрібна пташина стали пропадати.

Із злом неситим почали боротись, —
Кущі колючі й їжаки вже почали колотись.
Лисиці, вовки і кроти в землі копали ями.
Ведмеді й люди стали будувать
Високий мур із гострими краями.
Зайці і кабани із стін високих сипали пісками.

Так боротьба тривала не один вже день,
Аж раптом наперед ступив їх вождь – старий Олень.
Він гордо вийшов уперед, поглянув навкруги.
Всіх тиша стала обіймать, припинили й вороги.
— За Перемогою іду, мужній же мій народ, —
І він стрибнув у саму вись, у ту блакитну даль,

Де Сонце лиш сіяє, і не живе печаль.

Пропає у небі Олень, а по тім —
Яскравий білий спалах немов весь світ укрит.
Так небо усю силу віддало цій землі.
І тихо раптом стало, немає вже борні.
І клятий ворог лютий оговтатись не зміг,
У цім священнім краю безславно він поліг.
На місці де стояв Олень, збираючись у путь,
З землі джерела стали бити, що камінь навіть рвуть.

Вода, прозора як кришталь, все стала оживлять.
Живу ріку і все навкруг, водою напувають.
Стає оживає казковий край, став силу набирати.
І вже немає ворогів, щоб їм його здолати.

Отак було і буде так на нашій всій землі.
Не буде зло перемагати, а згине у борні.
Добро несе Любов свою і Радість, і Красу.
І я любов свою до краю рідного
Крізь бурі в серці пронесу!